

Hr. Søren Søndergaard var også inde på det spørgsmål i forhold til anden lovgivning, der ligger i Folketinget, bl.a. personoplysningslovforslaget, og det er klart, at her er der på nogle felter en sammenhæng, men vi vil også sikre, at når der er stemt om de to lovgivninger, er der fuld overensstemmelse, og det vil jeg selvfølgelig også gerne forsikre hr. Søren Søndergaard om at der bliver.

Hr. Tom Behnke mente, at alt det her var noget, der ville gøre tilværelsen for erhvervslivet besværligere. Sådan ser jeg det ikke, og jeg ser det slet ikke, når det drejer sig om erhvervslivets mulighed for meget hurtigere at kunne få oplysninger om, hvem der ønsker at reservere sig eller undgå at få direkte markedsføring.

Vi kender jo alle sammen muligheden for, at man kan sætte et lille skilt, som man kan hente på posthuset, op på sin postkasse derhjemme, hvis man ønsker at blive fri for at modtage reklamer. Det er altså også en hjælp til de erhvervsdrivende, der kan spare deres gode kræfter og penge ved, at der altså ikke skal lægges ganske dyrt annonce- og reklamemateriale ned i de postkasser.

Hvordan kan man sikre sig på samme vis mod det, hvis det er sådan, at det, der bæres rundt som reklame, er adresseret til den pågældende?

Her er det altså jeg synes, at vi har valgt en meget enkel løsning, nemlig at forbrugeren her kan få – ikke på posthuset, men på CPR – mulighed for at lave den anmærkning om, at her ønsker de altså ikke at få direkte markedsføringsmateriale. Så kan virksomhederne holde deres kundekartotek op mod CPR og på den måde undgå, at nogle ulejliges både med dyrt materiale og også med de omkostninger, der er forbundet med at sende materiale, direkte markedsføring, til borgerne.

Jeg synes, det er en meget enkel model, og jeg synes, at det er godt, at vi, når vi har et personregister, der er så effektivt, som CPR er i Danmark, så udnytter det og ikke gør som bl.a. Norge har gjort, nemlig opbygger et særskilt nyt register til at føre registrering over dem, der ikke ønsker direkte markedsføring. Jeg vil sige til hr. Tom Behnke, at det synes jeg netop viser, at regeringen her har valgt at udnytte de ressourcer, vi allerede bruger i forvejen, til at sikre et effektivt register med mulighed for, at det kan bruges også for erhvervslivet på en nem og ganske billig måde. På den måde sikres det, at man ikke spilder sin egen tid, men at man hel-

ler ikke kommer til at krænke forbrugerne ved at rette direkte markedsføring mod dem.

Med de tilkendegivelser, der er kommet fra Folketingets partier, ser jeg frem til et konstruktivt og hurtigt udvalgsarbejde.

(Kort bemærkning).

Jens Heimbürger (KF):

Det er rigtigt, at justitsministeren i sine unge dage har været forskningsminister, og han vil derfor også vide, at i den ny tids målestok går tingene utrolig stærkt. Når vi rejser spørgsmålet om de 7 dage kontra de 14 dage, så er det altså vigtigt at understrege, at det jo er de 7 hverdage, og hvis man forestiller sig, at nogle bestiller et par sko, så må der være rigeligt med tid til at afprøve, om de nu passer eller ej. Vi skal også tænke på, at de danske virksomheder, hvor vi vil se en øget konkurrence inden for e-handel, skal have nogle ordentlige betingelser, og det her vil hverken fremme e-handel i Danmark eller investeringer inden for e-handel i Danmark. Det vil tværtimod skabe lyst til at afprøve nye koncepter på andre markeder, hvor der er mere rimelige regler. Der er jo tale om, at det er voksne mennesker, der afgiver de her ordrer, som skal kunne bruge f.eks. deres dankort for overhovedet at kunne gennemføre transaktionerne. Så de 7 dage vil være alt rigeligt.

(Kort bemærkning).

Eva Kjer Hansen (V):

Jeg spurgte til lovgivningen omkring det her med opt in-løsninger. Hvorfor ikke gøre brug af den frivillige aftale? Ministeren har så forklaret, at det er, fordi det vil give en forskel i den kreds, der måtte være omfattet af løsningen.

Men så bliver jeg nødt til at spørge ministeren: Det vidste man vel også, før man satte det arbejde i gang? Er det i virkeligheden udtryk for, at der er forskellige ministre, som har forskellige synspunkter på, hvad der er nødvendigt at gøre for at finde den rigtige løsning? For sagen er vel, at her sidder en masse repræsentanter, som føler, at de har brugt en masse tid og kræfter på at nå frem til et brugbart resultat, som man så alligevel ikke vil gøre brug af. Man dropper fuldstændigt det frivillige islet og griber så til lovgivning.

Så jeg spørger simpelt hen til fremgangsmåden, og jeg savner en redegørelse for, hvorfor fremgangsmåden har været, som den er. Hvorfor er det arbejde sat i værk, når man så alligevel ikke vil gøre brug af det?